

Čís. 268 dis.

Předpisem § 117 služební pragmatiky, ukládajícím trestním soudům oznamovací povinnost, není vyloučeno právo kterékoli osoby soukromé — tedy ani advokáta — učiniti představenému státního úředníka oznámení o důležitých okolnostech, jež by mohly míti význam pro udržování stavovské vážnosti státních úředníků vůbec a pro hájení veřejných (státních) zájmů zvláště.

Předmětem takového oznámení mohou býti okolnosti, týkající se nejen přímo osoby úředníka samého, nýbrž i členů jeho rodiny.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1935, Ds I 48/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl stížnost návladního komory do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Praze ze dne 1. dubna 1935, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání advokáta Dr. K.

D ů v o d y:

Jest ovšem správné, že podle § 117 služební pragmatiky jsou trestní soudy povinny oznámiti přednostovi služebního úřadu, bylo-li proti úředníku zahájeno trestní řízení a podána obžaloba. Leč z tohoto ustanovení nelze ještě vyvozovati, že oznámení úřadu mohou se státi jen tehdy, bylo-li proti úředníkovi — nikoliv i proti osobě jemu blízké, na př. manželce — zavedeno trestní řízení a že dále k takovému oznámení jsou povinny jen trestní soudy, že však k němu není ani povinna ani oprávněna jiná osoba, jako na příklad advokát.

Uvedeným §em služební pragmatiky je ovšem trestním soudům uložena povinnost oznamovací, předpis tento však nikterak nevylučuje právo kterékoliv osoby soukromé, aby učinila povolanému představenému státního úředníka patřičné oznámení o důležitých okolnostech, jež by mohly míti význam pro udržování stavovské vážnosti státních úředníků vůbec a pro hájení veřejných, t. j. státních zájmů, obzvláště.

Není třeba, aby se tyto okolnosti týkaly právě a přímo osoby tohoto úředníka samého; i okolnosti dotýkající se rodinných poměrů dotčeného úředníka, majetkových poměrů členů jeho rodiny, chování se členů jeho rodiny a pod., mohou po případě býti vhodným předmětem takového oznámení, pokud by okolnosti tyto mohly míti význam pro opatření podle IV. oddílu služební pragmatiky (změny ve služebním poměru, přeložení, postavení mimo službu a pod.). Poukazuje se tu jen namátkou na předpisy jiných zákonů touto myšlenkou ovládaných, tak na § 43 a násl. kárného zákona soudcovského, podle něhož právě takové poměry by mohly býti podkladem pro nedobrovolné přeložení soudcovského úředníka, dále na § 4 zákona ze dne 12. července 1933, č. 147 Sb. z. a n. v příčině protistátní činnosti příslušníků rodiny státního úředníka.

Právem poukazuje napadené usnesení v tomto případě na zájem ministerstva zahraničí na tom, aby náš stát byl v cizině representován diplo-

matickými úředníky způsobem cti a vážnosti státu odpovídajícím, a že právě po této stránce nelze ponechat mimo uvážení i chování se a poměry členů rodiny takového úředníka, majících s ním společný byt v cizině. Že tu pak ve směrech naznačených nemůže býti nikterak bez významu okolnost, že proti manželce takového úředníka je v proudu zde dosud neukončené trestní vyhledávání pro dosti choulostivý skutek, záležející v tom, že excinduje jako své vlastnictví dámský persianový kožich, její matce zabavený, ač kožich tento byl šit na míru exekutky, matky, je nasnadě.

Nelze tedy tvrditi, že se obviněný, učiniv o tomto ději z příkazu strany jím zastoupené sdělení ministerstvu zahraničí, provinil proti cti a vážnosti stavovské. Že by úmysl jeho byl směřoval jinam — k docílení hospodářského účelu pro klienta — ze spisu nikterak nevysvítá, a není ani stížnost návladního komory s to v tomto směru dovolávati se určitých konkrétních pŕtahů, omezujíc se toliko na domněnku povšechnou, že »se spíše zdá«, že takové účely obviněný na mysli měl. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 269 dis.

Není slučitelné se ctí a vážností advokátského stavu, získávati klientelu prostředky, které, byť i v životě obchodním byly snad nezávadné, jsou pro advokáta nedůstojné, ježto jeho povolání se opírá o důvěru, která mu musí býti klientem přinášena, kterou si však nelze zjednávatí nadháněním klientů.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds I 3/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněných advokátů Dr. F. a Dr. K. z nálezů kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Praze ze dne 20. září 1934, kterým byli oba obvinění uznáni vinnými přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Podle názoru ve stavu advokátním již trvale zakotveného, který byl vyjádřen také směrnicemi usnesenými valnou hromadou advokátní komory v Čechách dne 20. března 1932, jakož i podle ustálené judikatury tohoto nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie není slučitelné se ctí a vážností advokátního stavu, získávati klientelu takovými prostředky, které, byť i v životě obchodním snad byly nezávadné, jsou pro advokáta nedůstojné, ježto jeho povolání se opírá o důvěru, která mu musí býti klientem přinášena, kterou si však nelze zjednávatí nijakým nadháněním klientů. Oba odvolatelé však svým ujednáním s firmou A. a tím, že trpěli rozdávaní poukázek na bezplatnou poradu touto firmou, snažili se rozmnožití svou klientelu způsobem, který nelze nijak jinak posuzovati než jako nadhánění klientů do jejich advokátní kanceláře. Využívali přece k rozšíření klientely